

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně Mgr. Helenou Konečnou ve věci
žalobce:

Ing. J. K. IČO ...
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Praha 8, Ledčická 649/15

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. KUKHK-31820/DS/2017/VaD,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 9. 2017, čj. P/566/2016/OS1/Mich, č. dokumentu MMHK/170257/2017, a potvrdil je. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona a za to mu byla uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu se podává, že vydání napadeného rozhodnutí předcházelo vydání dvou, posléze zrušených, rozhodnutí správního orgánu I. stupně. První rozhodnutí bylo vydáno dne 24. 1. 2017, č. j. P/566/2016/OS1/Mich, č. dokumentu MMHK/019245/2017, a bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j. KUKHK-12840/DS/2017/Er, druhé zrušené rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 5. 2017, č. j. P/566/2016/OS1/Mich, č. dokumentu MMHK/097189/2017, a zrušeno bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2017, č. j. KUKHK-23735/DS/2017/VaD.
3. Po rekapitulaci správního řízení a v jeho průběhu zjištěných skutečností žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona. Uvedeného správního deliktu se dopustil tím, že nezajistil, aby při užití jím provozovaného vozidla registrační značky byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dne 13. 12. 2015, v čase před 11:05 hodin, řidič zastavil a stál s uvedeným vozidlem u levého okraje pozemní komunikace vedle domu č. p. 371/12, v ulici Akademika Bedrny v obci Hradec Králové, ve směru k budově plaveckého bazénu, v místě označeném dopravní značkou IP 26a – Obytná zóna, která dovoluje stát pouze na místech označených jako parkoviště. Tímto jednáním tak porušil ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
4. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval v daném případě zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, zákonem č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Konstatoval, že správní orgán I. stupně po oznámení podezření z přestupku poučil žalobce o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce sdělil údaje k osobě, která měla vozidlo v době spáchání přestupku k dispozici, ale protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (nebylo možno žalobcovo tvrzení ověřit uváděným řidičem), podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona věc předmětného správního deliktu podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu odložil. V následném řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pak správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání tohoto správního deliktu.
5. Závěrem žalovaný uvedl, po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně předcházelo, že napadené rozhodnutí je věcně správné a odpovídá zjištěným skutečnostem. Proto rozhodl o zamítnutí odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II. Shrnutí žalobních bodů

6. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Proti napadenému rozhodnutí uplatnil následující námitky:

I. Společné řízení

7. Nejprve žalobce namítl, že správní orgán nerespektoval § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán projedná ve společném řízení všechny správní delikty téhož provozovatele vozidla. Správní orgán totiž žalobce souběžně stíhá ještě za správní delikty ze dnů 25. 4. 2017, 26. 5. 2017 a 7. 6. 2017, které tak mohly a měly být projednány ve společném řízení se správním deliktem, který je žalobci kladen za vinu v nyní projednávaném případě. Nezákonným vedením souběžných řízení tak byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť bude muset hradit náklady každého řízení a rovněž nebude uplatněna zásada absorpční.

II. Vady výroku

8. Dále žalobce namítal nemožnost porušení dopravní značky IP 26a („Obytná zóna“), když tato je pouze informativní a označuje pouze začátek obytné zóny, kde platí pravidla obsažená v § 39 zákona o silničním provozu. Ustanovení, které mohlo být stáním v obytné zóně mimo parkoviště porušeno, tj. § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu, není ve výroku obsaženo. Právní kvalifikace skutku ve výroku tak nekoresponduje se skutečností a neodpovídá požadavkům judikatury. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 21/2017-43.
9. Výrok správního rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jelikož z něj nelze seznat, jestli mělo údajné porušení pravidel silničního provozu za následek dopravní nehodu, ačkoliv jsou tyto skutečnosti znakem skutkové podstaty správního deliktu. Správní orgán tuto skutečnost nijak neřešil.
10. Výrok je dále v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, když neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu.
11. Žalobce dále namítl, že není zřejmé, kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, neboť časové označení „před 11:05“ není dostatečně konkrétní. Nelze tedy seznat, kdy přestupek začal a kdy skončil a zda se tedy jednalo o stání nebo o zastavení, které není v daném místě protiprávní. Rozhodnutí správního orgánu též nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu, neboť z žádného provedeného důkazu nevyplývá, že by k protiprávnímu jednání docházelo v čase před 11:05 dne 13. 12. 2015. Dále též absentují údaje o časech pořízení jednotlivých fotografií, které mají délku stání vozidla prokazovat. Dle žalobce tedy neexistuje důkaz o stání předmětného vozidla v obytné zóně mimo místo označené jako parkoviště, neboť zastavení vozidla může trvat až 30 minut. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016-36. Závěrem žalobce uvedl, že v projednávaném případě se jednalo o zastavení, kdy řidič vozidla v daném místě zastavil na dobu nezbytně nutnou, aby doprovodil svého pohybově omezeného příbuzného do vozidla z nedalekého plaveckého bazénu. Správní orgán se dle žalobce nijak nezabýval otázkou, zda lze zjištěné skutečnosti subsumovat pod právní

pojmy stání a zastavení. Správní orgán pouze konstatoval, že se jednalo o zastavení a stání, avšak neodkázal vůbec na ustanovení definující tyto pojmy.

III. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

12. Dle další námitky žalobce se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami obsaženými v podání ze dne 21. 12. 2017. Mimo jiné se jednalo o námitku podjatosti. Pro porušení § 14 správního řádu a nedostatku důvodů je proto napadané rozhodnutí nepřezkoumatelné.
13. Dále žalobce uvedl, že správní orgán nijak neřešil otázku stanovení údajně porušené dopravní značky opatřením obecné povahy. Nebyl tedy prokázán právní základ a z něj plynoucí právní závaznost údajně porušené dopravní značky. Žalobce v této námitce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobné věci ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58. Uvedený nedostatek má dle žalobce za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů.
14. Žalobce též namítl, že správní orgán nijak nezkoumal materiální stránku správního deliktu a stejně tak nijak nezohlednil účel údajně porušeného dopravního značení.

IV. Protiústavnost

15. Žalobce namítl i to, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení několika základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce je proto toho názoru, že aplikací zmíněného ustanovení bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.
16. Dále bylo žalobcem namítáno, že správní orgán vůbec nezohlednil užití zákona č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který je pro něj, dle jeho názoru, příznivější mimo jiné. též proto, že § 44 tohoto zákona, umožňuje rozhodnout o mimořádném snížení sankce.

V. Diskriminace

17. Žalobce v dalším žalobním bodě, s odkazem na internetové stránky České televize - reportáž programu ČT 24, namítl nezákonnou negativní diskriminaci českých provozovatelů vozidla při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají, což žalobce považuje současně za protiústavní.

VI. Zavínění

18. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že znakem přestupku provozovatele vozidla bylo v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 rovněž zavínění, což mělo být v jeho prospěch zohledněno. V této souvislosti doplnil, že nelze vycházet z čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., neboť stanovuje účinnost daného právního předpisu od 1. 7. 2017 v rozporu s pravidly pro publikaci právních předpisů a legiskavanční lhůtou stanovenou zákonem. Žalobce navíc nemohl spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nijak zabránit.
19. Dle dalšího tvrzení žalobce mělo dojít k porušení zásady bezprostřednosti a ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu tím, že správní orgán mu neumožnil účast při provádění dokazování a tak zkrátil jeho právo na obhajobu. Dále žalobce namítal, že výzva k úhradě určené částky neobsahovala dostatečný popis toho, kde a jakým konkrétním způsobem mělo k protiprávnímu jednání dojít, jelikož informace o stání vozidla na chodníku byla obsažena až v příkazu. Rovněž v další námitce správnímu orgánu vytýká chybný procesní postup v projednávané věci, kdy mělo dojít k vydání rozhodnutí přes překážku věci rozhodnuté, kdy žalobce uvádí, že správní orgán vydal ve věci tři příkazy, přičemž odpor byl žalobcem podán pouze jednou. K vydání ostatních příkazů tedy došlo za současného porušení překážky *res iudicata*.

VII. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejněním osobních údajů

20. Žalobce v závěru žaloby vyjádřil nesouhlas s tím, aby rozhodnutí v této věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, který by zasahoval do práv na ochranu soukromí jeho, i jeho obhájce. Má za to, že příslušná ustanovení kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu vztahující se ke zveřejňování jména, příjmení a sídla právních zástupců účastníků soudního řízení a publikace rozhodnutí nemají oporu v zákoně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

21. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále se pak vyjádřil k některým žalobním námitkám.
22. K námitce vedení společného řízení o všech sbíhajících se přestupcích řešených pod sp. zn. P/1740/2017/OP/Mich, P/1741/2017/OP/Mich a P/2008/2017/OP/Mich uvedl, že v případě prvních dvou zmíněných přestupků je vedeno společné řízení pod sp. zn. P/1740/2017/OP/Mich a v posledním případě je vedeno odvolací řízení, přičemž ve všech řízeních je posupováno dle ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky. Uvedené přestupky byly správnímu orgánu oznámeny v červnu roku 2017. V nyní projednávané věci se jedná o správní delikt ze dne 13. 12. 2015, kdy řízení bylo zahájeno vydáním příkazu dne 30. 11. 2016. Dle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, se ve společném řízení neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku. V daném případě tak nemohlo být vedeno společné řízení o nyní projednávaném správním deliktu a výše uvedených třech přestupcích. Proto žalovaný shledal tuto námitku nedůvodnou.
23. K námitce podjatosti žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 12. 2017 a námitka podjatosti byla správnímu orgánu doručena až týden po ukončení odvolacího řízení.
24. Závěrem žalovaný vyslovil přesvědčení, že přistoupil k řízení odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, že je jeho rozhodnutí věcně správné a odpovídá zjištěným skutečnostem. Proto navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
26. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovený dne 19. 2. 2016 a spisový materiál o přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Hradec Králové. Dne 1. 3. 2016 vydal správní orgán výzvu, kterou vyzval žalobce k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno sdělení, že v předmětný den řídil vozidlo žalobce D. P., a to spolu s plnou mocí k zastupování pro společnost

ODVOZ VOZU, s. r. o. Proto správní orgán I. stupně zaslal D. P. předvolání k podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Písemnost byla doručována na adresu bydliště této osoby (odtud se vrátila s tím, že na uvedené adrese je adresát neznámý).

27. Dne 30. 11. 2016 vyhotovil správní orgán I. stupně usnesení o odložení věci - přestupku ve smyslu ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a téhož dne vydal rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla v příkazním řízení, ve kterém rozhodl o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 zákona o silničním provozu. Proti uvedenému rozhodnutí byl správnímu orgánu I. stupně doručen odpor.
28. Po podání odporu proti příkazu, správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce, resp. jeho zástupce, o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 24. 1. 2017. Uvedeného dne proběhlo provedení důkazů listinami, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili, ač o něm byli vyrozuměni.
29. Rozhodnutí správního orgánu vydané dne 24. 1. 2017, č. j. P/566/2016/OS1/Mich, č. dokumentu MMHK/019245/2017, bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 4. 2017, č. j. KUKHK-12840/DS/2017/Er, a rozhodnutí vydané správním orgánem dne 23. 5. 2017, č. j. P/566/2016/OS1/Mich, č. dokumentu MMHK/097189/2017, bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2017, č. j. KUKHK-23735/DS/2017/VaD.
30. Dne 26. 9. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. P/566/2016/OS1/Mich, č. dokumentu MMHK/170257/2017, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky x nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 13. 12. 2015, v čase před 11:05 hodin, řidič zastavil a stál s uvedeným vozidlem u levého okraje pozemní komunikace vedle domu č. p. 371/12, v ulici Akademika Bedrny v obci Hradec Králové, ve směru k budově plaveckého bazénu, v místě označeném dopravní značkou IP 26a – Obytná zóna, která dovoluje stát pouze na místech označených jako parkoviště. Tímto jednáním tak porušil ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.
31. Odvolání (blanketní) proti tomuto rozhodnutí, které bylo doplněno na výzvu až podáním ze dne 21. 12. 2017, tedy po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
32. Součástí správního spisu je dále mimo jiné výzva zasláná Magistrátem města Hradec Králové žalobci, jakožto zjištěnému provozovateli vozidla, k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, spolu s poučením o jeho dalším možném postupu, dále pak fotodokumentace pořízená strážníky Městské policie Hradec Králové a orientační plán místa spáchání deliktu se zakreslením místa stání vozidla žalobce.
33. Pokud jde o právní posouzení věci, předně považuje krajský soud vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů

veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

34. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
35. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek

NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

36. Dále k jednotlivým žalobním námitkám:

I. Společné řízení

37. Krajský soud nemohl přisvědčit námitce žalobce ohledně vedení společného řízení o správních deliktech a přestupcích, která jsou proti žalobci vedena správním orgánem I. stupně, tedy o nyní projednávaném správním deliktu a přestupcích řešených v řízeních vedených pod sp. zn. P/1740/2017/OP/Mich, P/1741/2017/OP/Mich a P/2008/2017/OP/Mich.
38. Řízení o nyní projednávaném správním deliktu bylo zahájeno vydáním příkazu dne 30. 11. 2016, jímž byl žalobce uznán vinným spácháním správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona.
39. Přestupky projednávané ve společném řízení vedeném správním orgánem I. stupně pod sp. zn. P/1740/2017/OP/Mich (přestupky původně projednávané v řízeních vedených pod sp. zn. P/1740/2017/OP/Mich a P/1741/2017/OP/Mich) měly být spáchány dne 25. 4. 2017 a 26. 5. 2017 a řízení o nich bylo zahájeno vydáním příkazu dne 16. 8. 2017. Přestupek projednávaný pod sp. zn. P/2008/2017/OP/Mich měl být spáchán dne 7. 6. 2017 a k zahájení řízení vydáním příkazu došlo dne 21. 8. 2017. Řízení tedy byla zahájena za účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a byla tedy vedena dle jeho příslušných ustanovení. Dle § 88 odst. 3 uvedeného zákona přitom platí, že se ve společném řízení neprojednává přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.
40. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že všechny přestupky, které dle žalobce měly být projednány ve společném řízení s nyní projednávaným správním deliktem, byly spáchány až po zahájení řízení o nyní projednávaném správním deliktu a dle shora zmíněného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky s ním tedy nemohly být projednány ve společném řízení.

II. Vady výroku

41. Dále nemohl krajský soud přisvědčit námitce žalobce, v níž namítal nedostatečnou právní kvalifikaci skutku a absenci přesného času spáchání přestupku. Dle názoru žalobce s ohledem na informativní povahu dopravní značky IP 26a „Obytná zóna“ měl správní orgán ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikovat právní normu, ve které je obsažena konkrétní norma chování, která byla stáním mimo vyznačené parkoviště porušena.
42. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s §10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl, že bylo zjištěno, že dne 13. 12. 2015 v 11:05 hod nezjištěný řidič zastavil a stál s vozidlem registrační značky x u levého okraje pozemní komunikace vedle domu č. p. 371/12, v ulici Akademika Bedrny v obci Hradec Králové, ve směru k budově plaveckého bazénu, v místě označeném dopravní značkou IP 26a – Obytná zóna, která dovoluje stát pouze na místech označených jako parkoviště, čímž došlo k porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
43. K stanovení úplnosti právní kvalifikace skutku lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 10/2016-32, v němž uvedl, že *„[p]rávní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je obsažena v § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž obě části jsou spojené blanketovou normou uvedenou v § 125c odst. 1 písm. k). Sankce je pak uvedena v § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona. Uložená právní povinnost je tedy jednoznačně stanovena tak, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Poruší-li fyzická osoba jednáním jiným, než které je uvedeno v § 125c odst. 1 písm. a) až j) zákona o silničním provozu, tuto povinnost, dopustí se přestupku dle §125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. V rozporu s tvrzením stěžovatele neobsahuje § 4 písm. c) zákona o silničním provozu blanketovou normu. Právní norma stanovující skutkovou podstatu stěžovatelem spáchaného přestupku je tedy řádně vyjádřena ve výroku napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.“*
44. Krajský soud vycházel i z rozsudku Nejvyššího správního soudu, který se zabýval ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. V něm mimo jiné konstatoval, že ani neuvedení všech ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, nemusí představovat pochybení natolik závažné, aby bylo nutné takové rozhodnutí rušit, přičemž zdůraznil posouzení závažnosti pochybení správního orgánu v každém jednotlivém případě.
45. V nyní projednávaném případě lze konstatovat, že správní orgán I. stupně citoval ustanovení právních předpisů dostatečně. Krajský soud má za to, že výrok rozhodnutí požadované náležitosti naplnil. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje přímý odkaz na ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Tento odkaz je navíc doplněn informací o významu dopravní značky IP 26a „Obytná zóna“: *„...[k]terou je dovoleno stát jen na místech označených jako parkoviště...“*.

Žalobce tak nemohl mít žádné pochyby o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.

46. Lze shrnout, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedena norma, která byla porušena řidičem předmětného motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které byl řidič sankcionován, zároveň je ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.
47. Nelze souhlasit ani s námitkou, že by byl výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, když z něj dle žalobce není patrné, zda měl přestupek (správní delikt) za následek dopravní nehodu či nikoli. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt, nicméně požadavek na to, aby byla tato skutečnost formálně uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný (pokud by totiž nehoda nastala, odpovědnost žalobce jako provozovatele by byla vyloučena). V souzené věci lze na tuto skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat ze zjištěného skutkového stavu, kdy ze shromážděných důkazů nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (které je doloženo fotodokumentací) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že by deliktní jednání mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ostatně ani žalobce. Navíc žalobce zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel.
48. Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že výrok je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu, když neobsahuje odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro stanovení sankce, tj. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, resp. odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, v němž má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Neuvedení odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost rozhodnutí. V daném případě proto správní orgán I. stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení do výroku nezahrnul. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak zřetelně vyplývá, že správní orgán sice necitoval § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, avšak při úvaze o výši sankce podle něj postupoval (viz strana 4 rozhodnutí), přičemž sankci uložil na samé dolní hranici zákonného rozpětí. To považuje soud za zcela dostačující.
49. Krajský soud též nepřisvědčil námitce žalobce, dle které je uvedený čas spáchání přestupku neurčitý. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, že ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla došlo „... před 11:05 hodin ...“.
50. V projednávané věci je ze správního spisu zřejmé, že žalobci byla dne 14. 3. 2016 doručena výzva ze dne 1. 3. 2016, která obsahovala veškeré zákonem požadované náležitosti včetně označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje. V tomto směru lze poukázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, v němž tento soud uvedl: „*Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu*

musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“. Na absenci pochyb žalobce o individualizaci spáchaného správního deliktu lze usoudit i z jeho postupu, kdy po dodání výzvy žalobce správnímu orgánu sdělil identifikační údaje řidiče vozidla, kdy žalobce, resp. jeho zmocněnec, výslovně uvedl, že tato osoba v čase uvedeném ve výzvě, řídila žalobcem provozované vozidlo. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobce neměl žádnou pochybnost o čase spáchání správního deliktu, když dokázal poskytnout identifikační údaje osoby, která měla vozidlo v daný časový okamžik v užívání. Z popisu skutku spáchaného řidičem tak, jak jej učinily oba správní orgány ve svých rozhodnutích, nelze mít o něm žádné pochybnosti, a to ani v tom směru, že by bylo možné spáchaný a konkrétně vytýkaný skutek zaměnit za skutek jiný.

51. Nedůvodnou krajský soud shledal i námitku, že výrok nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobce přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, v němž byla řešena použitelnost úředních záznamů a oznámení o přestupku jako důkazního prostředku a bylo shledáno, že uvedené listinné důkazy byly použity způsobem, který nebylo možno označit za podpůrný či dokreslující, neboť pořízená fotodokumentace byla natolik nekvalitní, že ji nebylo možné použít k prokázání rozhodných skutečností a ty tak byly dokazovány pouze uvedenými listinami. Toto rozhodnutí však není pro nyní projednávaný případ příléhavé, jelikož zmíněné úřední listiny nebyly v nyní projednávaném případě, na rozdíl od případu řešeného v uvedeném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, správním orgánem použity jako stěžejní důkazní prostředek. Z fotodokumentace pořízené v nyní projednávaném případě je možno bezpečně identifikovat vozidlo žalobce pomocí registrační značky a též identifikovat místo parkování vozidla.
52. Ohledně vyhodnocení fotografií z místa spáchání správního deliktu a pochybností žalobce o údajích uvedených v dokumentaci správního orgánu krajský soud podotýká, že fotografie pořízené městskými strážníky dokumentují místo a způsob spáchání deliktu a z dalších listin je patrný čas spáchání deliktu. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tak krajský soud přisvědčit nemohl.
53. K námitce rozporující samotné stání předmětného vozidla - viz následující bod tohoto rozsudku.

III. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

54. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce, v níž žalobce poukazoval na vadu řízení spočívající v nevypořádání se s odvolacími námitkami v napadeném rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, bylo vydáno dne 26. 9. 2017 a doručeno zmocněnci žalobce dne 4. 10. 2017. Dne 5. 10. 2017 bylo do datové schránky správního orgánu I. stupně dodáno blanketní odvolání žalobce proti zmíněnému rozhodnutí. Výzvou ze dne 9. 10. 2017 (téhož dne zástupci žalobce doručenou) byl

žalobce vyzván k doplnění náležitostí podaného odvolání, k čemuž mu byla poskytnuta 5denní lhůta, ve které však odvolání nedoplnil. Rozhodnutí o odvolání pak bylo žalovaným vydáno dne 15. 12. 2017, přičemž podání žalobce označené jako „Doplnění odvolání“, jehož obsahem byla i námitka podjatosti, je žalobcem datováno dnem 21. 12. 2017. Z uvedeného je zřejmé, že doplnění odvolání bylo žalobcem, resp. jeho zmocněncem, vypracováno a žalovanému doručeno až po vydání rozhodnutí o odvolání a žalovaný se tedy ve svém rozhodnutí s uvedenými námitkami nijak vypořádat nemohl. Doplnění odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo tedy podáno nejen po uplynutí k tomu stanovené lhůty (a to o cca 2 a půl měsíce později), ale zásadní je, že nebylo podáno do skončení řízení o odvolání. Žalovaný se tedy doplněnými námitkami již nemohl (neměl ani jak) zabývat.

55. Pokud jde o nevypořádání se s námitkou podjatosti, která byla také obsahem zmíněného „Doplnění odvolání“, platí rovněž shora uvedené, tj. že žalobce ji uplatnil až po vydání rozhodnutí o odvolání. Krajský soud pouze obiter dictum dodává, že účelem námitky podjatosti a jejího posouzení je jistě zajištění práva na nestranné rozhodnutí, které je ústavně zaručeným právem jednotlivce. Právo zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob však není absolutní a podobně jako jiná práva podléhá jistým omezením, pokud jsou přiměřená. S ohledem na to je třeba sledovat i naplnění dalších principů správního řízení, k nimž patří i zásada rychlosti a hospodárnosti či zásada neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání. Proto také ne každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob. Lze dodat, že pokud správní orgán vyhodnotí podanou námitku jako *prima facie* nedůvodnou a ani ji k rozhodnutí nadřízenému orgánu nepředloží, nese pak riziko, že podjatost případně může být shledána v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé.
56. Krajský soud nemohl přisvědčit ani žalobní námitce ohledně neostatečného odůvodnění zastavení, resp. stání, vozidla žalobce na místě spáchání správního deliktu. Tvzení žalobce, že řidič vozidla na daném místě pouze zastavil, neboť doprovázel svého pohybově omezeného příbuzného z nedalekého plaveckého bazénu do automobilu, je dle krajského soudu zcela účelové, jelikož žalobce toto tvrzení uvádí poprvé až v žalobě a nesdělil jej při projednávání ve správním řízení. Uvedenou námitku mohl žalobce nepochybně uplatnit již v řízení před správním orgánem prvního stupně. V průběhu správního řízení měl opakovaně možnost se k věci se vyjádřit, prostřednictvím zmocněnce podával i odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž ani v něm nyní uváděnou skutečnost neuvedl. Navíc nelze přehlédnout, že v doplnění odvolání, které zaslal správnímu orgánu po vydání rozhodnutí o odvolání, tvrdil: „[ž]e *‘pachatel’ vozidlo přesouval pouze v rámci obytné zóny, protože se vracel do vozidla poté, co si v něm zapomněl brýle na plavání (spolu s provozovatelem vozidla a dalšími šel na bazén). Přitom si řekl, proč by měl platit za parkování, když může vozidlo posunout o kousek dál za závoru, jelikož o tom, že se nachází v obytné zóně, nevěděl, neboť na místo řídil provozovatel vozidla a „pachatel“ tedy pochopitelně nesledoval dopravní značky...*“ Z uvedeného je tak zřejmé i to, že žalobce průběžně i mění a modifikuje svoje tvrzení o průběhu samotného zaparkování předmětného vozidla, což činí jeho tvrzení zcela nevěrohodnými.
57. Krajský soud dále poukazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, v němž uvedl, že je „[o]becně vhodné, aby žalobkyně neuchovávala paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnila

je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se žalobkyně zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o neprokázání přestupku jevit dle kontextu věci i jako účelová.“ Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci (zastavení x stání) včetně způsobu zvolené obrany se jeví jako účelový a obstrukčního charakteru. Soudní přezkum správních rozhodnutí „nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci, proto také důkazní aktivita soudu bude vždy činností doplňkovou, nikoliv dominantní.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006-99, obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91).

58. Žalobce správními orgány zjištěný skutkový stav žádnými relevantními důkazy nezpochybnil. Jak již bylo shora uvedeno, ve správním spise jsou založeny fotografie, jimiž městská policie zadokumentovala spáchaný skutek. S ohledem na čas potřebný k příchodu hlídky k místu zjištění přestupkového jednání, pořízení fotodokumentace vozidla a čas spojený s odchodem z místa spáchání přestupku je zřejmé, že se hlídka městské policie na místě pohybovala několik minut bez přítomnosti řidiče vozidla. O tom svědčí i údaj zapsaný v „Oznámení o podezření ze spáchání přestupku/jiném správním deliktu“, dále pak ve „Výzvě pro nepřítomného řidiče vozidla“ a též v úředním záznamu Městské policie Hradec Králové, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 2015/47578, ve kterých je shodně uvedena doba parkování vozidla na zdokumentovaném místě v čase 11:05 až 11:15 hodin. Z fotografií založených ve správním spise vyplývá, že v době pořizování fotodokumentace o spáchání správního deliktu se řidič vozidla nenacházel ani v autě, ani v jeho blízkosti. Ze shromážděných důkazů vyplývá, že vozidlo pouze nezastavilo, ale že na daném místě stálo. Lze tak uzavřít, že žalovaným shromážděné důkazy postačují pro vyvození odpovědnosti provozovatele vozidla za spáchaný správní delikt.
59. Stejně tak nelze přisvědčit ani námitce vytykající správnímu orgánu to, že neuvedl, zda porušená dopravní značka byla na místo ustavena formou opatření obecné povahy. Krajský soud konstatuje, že v dané věci nedoložení, resp. nespecifikace, tohoto opatření obecné povahy vadu rozhodnutí nepředstavuje. Ve vztahu k umístění a významu dopravních značek byl skutkový stav ve věci zjištěn dostatečně, obzvlášť za situace, kdy žalobcem nebyl v průběhu správního řízení vůbec zpochybněn, a nebylo proto vůbec ani nutné důkaz předmětným opatřením provádět.
60. Důvodnou neshledal krajský soud ani žalobní námitku, podle které se správní orgán měl zabývat a nezabýval otázkou, zda skutek kladený žalobci za vinu naplňoval materiální stránku přestupku. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správního orgánu a dodává, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). V přezkoumávané věci přitom nebyly správním orgánem zjištěny takové významné okolnosti, které vylučují, aby projednávaným jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti a nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku. Zmíněné okolnosti nezjistil ani krajský soud. Krajský soud dodává, že zákon o silničním provozu má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu. Mýlil by se pak ten, kdo by dovozoval, že jen ohrožení zájmu chráněného zákonem o silničním provozu nestačí. Žalobce vytvořil potenciálně nebezpečnou situaci tím, že zastavil a stál s uvedeným vozidlem v místě, kde není stání dovoleno. Je přitom bez významu, že nedošlo ke konkrétním škodlivým důsledkům.

V rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, k tomu NSS uvedl, byť v souvislosti s jiným typem přestupku „[p]roto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem.“

61. Vzhledem k uvedenému krajský soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku došlo. Nebyly zjištěny žádné zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků.

IV. Protiústavnost

62. Ani žalobní námitka protiústavnosti, totiž že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, není důvodná.
63. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „[p]rovozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“ pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem Ústavní soud již projednal, přičemž uzavřel, že tato odpovědnost provozovatele vozidla ústavnost nenarušuje. Uvedl to ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017.
64. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo Ústavním soudem shledáno ústavně konformním.
65. Lze současně zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu „...[n]ejzajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
66. Zcela nesystémově a chaoticky pak žalobce u tohoto žalobního bodu nazvaného „Protiústavnost“ namítal i to, že žalovaný nepřihlédl k mimořádnému snížení výměry sankce, ač byly naplněny podmínky podle § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. K tomu krajský soud uvádí, že podle uvedeného ustanovení lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné

nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.

67. Krajský soud konstatuje, že okolnosti nyní projednávaného případu nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Naopak jedná se o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti byly správně hodnoceny tak, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018–45, v němž vyslovil, že *„[z]ákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“*.

V. Diskriminace

68. Žalobce namítal i to, že při řešení přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu dochází k nepřipustné diskriminaci, neboť přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nejsou stíhány. K prokázání svého tvrzení navrhl provést dokazování, v rámci něhož by bylo znaleckým posudkem nebo objektivně a za přítomnosti nestranné osoby a žalobce prověřeno, zda Městská policie Hradec Králové dokumentuje a oznamuje i přestupky spáchané s vozidlem zahraniční registrační značky, a zda správní orgán všechna tato oznámení bez výjimky řeší zákonem předvídaným způsobem.
69. Ani tento žalobní bod neshledal krajský soud důvodným. Polemika žalobce o tom, zda a jak správní orgány stíhají přestupky spáchané vozidlem provozovaným zahraniční osobou, nemá pro posuzovanou věc význam. Předmětem tohoto soudního přezkumu je deliktní jednání žalobce, nikoliv hodnocení práce správních orgánů, příp. obecní policie. Žalobce se nemůže domáhat toho, aby nebyl sankcionován za protiprávní jednání v případě, kdy (jak tvrdí) jiný subjekt zůstal nepostižen. Princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí totiž v sobě nezahrnují právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu postižen, zůstalo-li jednání jiného subjektu (příp. i jeho jednání v minulosti) nepostiženo. Vzhledem k tomu, že se tedy žalobce nemůže dovolávat ve svůj prospěch nečinnosti správních orgánů v případech, ve kterých dle jeho názoru měly konat, soud nepřistoupil ani k provedení navrženého dokazování znaleckým či obdobným zkoumáním dokumentace a oznamování přestupků spáchaných vozidlem zahraničních provozovatelů, neboť nejde o skutečnost, která by měla pro posouzení věci význam.

VI. Zavinení

70. Dále žalobce namítl, že se správní orgán náležitě nevypořádal s otázkou zavinění správního deliktu. Tato žalobní námitka vychází z právní konstrukce žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, nabyt účinnosti až 13. 7. 2017, tedy 13 dní po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za

přestupky. Z toho žalobce dovozoval, že by se k jeho odpovědnosti za přestupek kladený mu za vinu mělo vyžadovat zavinění.

71. Tato právní otázka již byla vyřešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39, konstatoval, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto eficienci rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb. nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017. Také temporální ustanovení jsou součástí zákona a i jimi je soud dle Čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán; teprve měl-li by je za rozporná s ústavním pořádkem (což není tento případ) mohl by (a musel) věc předložit dle Čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu, neboť jen ten by stěžovatelem sporované zákonné ustanovení mohl zrušit. Stěžovateli argumentaci, podle níž nebylo zákonodárcem tvrzeno ani prokázáno, že nastaly výjimečné předpoklady pro stanovení účinnosti právní úpravy nevyžadující u přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu u fyzické osoby zavinění již dnem 1. 7. 2017 a že tudíž bylo takového zavinění přechodně třeba, nelze proto v nynějším řízení podrobit jakémukoliv přezkumu, neboť k němu nemá Nejvyšší správní soud žádnou pravomoc.“ S uvedeným právním závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, a z toho důvodu nemohl danou žalobní námitku shledat důvodnou.
72. Další námitkou, že došlo k porušení zásady bezprostřednosti, podřazenou žalobcem rovněž zcela nesystémově pod žalobní bod nazvaný „Zavinění“, žalobce brojí proti tomu, že mu před vydáním rozhodnutí nebylo umožněno účastnit se dokazování. Krajský soud k tomu uvádí, že k povinnosti správního orgánu nařídít ústní jednání při projednání správního deliktu provozovatele vozidla se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Judikatura Nejvyššího správního soudu se přitom ustálila na jednoznačném závěru, že správní orgán musí nařídít jednání v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla pouze v případě, kdy je to ke splnění účelu daného řízení a k uplatnění práv účastníků nezbytné. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy (a to i soudem zdejším).
73. V posuzované věci měl delikt spočívat ve stání vozidla na místě, kde je stání zakázáno. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo prokazováno správním orgánem listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci za dosud nastalé situace nemuselo být nařízeno ústní jednání a žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen, případně též nahlédnutím do spisu dle § 38 odst. 1 správního řádu. To, že žalobce svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.

74. Nelze též přisvědčit další námitce uvedené v tomto žalobním bodě, a to že řízení o správním deliktu nemohlo být zákonně zahájeno, neboť výzva k zaplacení určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu neobsahovala informace o tom, kde mělo ke skutku dojít a jakým konkrétním jednáním a neobsahovala tedy náležitosti dle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu.
75. Krajský soud ověřil, že zmíněná výzva ze dne 1. 3. 2016, sp. zn. 9/566/2016/OS1/Maz, č. dokumentu MMHK/040101/2016, obsahuje mimo jiného text: „*blíže neustanovený řidič s Vámi provozovaným vozidlem dne 13. 12. 2015 ve 11:05 – 11:15 hod zastavil a stál u levého okraje pozemní komunikace vedle domu č. p. 371/12 v ul. Akademika Bedrny v Hradci Králové ve směru k budově Plaveckého bazénu osobní motorové vozidlo zn. VW Passat, rz x*“. Podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu musí výzva provozovateli motorového vozidla obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Žalobci byla taková bezvadná výzva dodána do poštovní schránky dne 14. 3. 2016. Již z doručené výzvy se tedy srozumitelně dozvěděl, jaké jednání je řidiči kladeno za vinu. Dlužno podotknout, že o žalobcem tvrzeném stání na chodníku se správní orgán v žádném rozhodnutí nezmiňuje. Z výše uvedeného vyplývá, že napadená výzva obsahuje všechny zákonné náležitosti, a to i dle žalobce absentující. Krajský soud proto shledal uvedenou námitku nedůvodnou.
76. Krajský soud nemohl přisvědčit ani námitce, ve které žalobce poukázal na porušení překážky *res iudicata*. Dle jeho tvrzení správní orgán I. stupně vydal ve věci tři příkazy, přičemž žalobce podal odpor pouze proti jednomu z nich a ostatní tak měly nabýt právní moci a rozhodnutí správního orgánu bylo tedy následně vydáno přes existenci dvou nezrušených pravomocných rozhodnutí, čímž mělo dojít k porušení výše uvedené zásady.
77. K tomu krajský soud uvádí, že správní spis neobsahuje žádné listiny, které by uvedené tvrzení žalobce o vydání více příkazů správním orgánem v této věci potvrzovaly. Jediným příkazem vydaným v této věci je příkaz ze dne 30. 11. 2016, č. j. P/566/2016/OS1/Mich, č. dokumentu MMHK/219873/2016. Žalobce ani neuvedl, o jaké další konkrétní pravomocné příkazy se mělo jednat. Z uvedeného tedy vyplývá, že řízení před správním orgánem neprobíhalo tak, jak tvrdí žalobce, přičemž k porušení namítané překážky nedošlo.
- VII. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejněním osobních údajů
78. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadovali, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí žalobce i jeho obhájce.
79. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Závěr a náklady řízení

80. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
81. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 10. prosince 2019

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně